

ПОТОЧЕ

Илюстриран
Месечник
Вестник на Задеса

1 Март
1929 г.

Цена 3 лв.

Излиза от Министерството на Народното просвещение с разрешение № 5306 от 22 декември 1927 год.

Редакция и администрация: Книгоиздателство Ив. Коюнджиев, София, ул. Ц. Самуил, 50

САПУВЕНИ МЕХУРЧЕТА

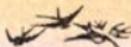

ПОДЕВЧИЦА — ПРОЛЪТЪ МИЛА

Рано ми е подранила
Подевчица — пролът мила,
У Мразови двори бѣли,
Още съмъче не видѣла.
Подранила, станъ стѣмнала,
Да си тъче тънки дари,
Да ги шие, да ги шари,
За роднини и сватбари:
За момитѣ и децата;
Въ градовѣтѣ и селата;
За пѣвцитѣ и свирнитѣ;
И за свати все крилати;
За кумата си кадѣнка —

Минзухарна риза тънка,
А за шафера си шърка —
Китка кукурѣкъ — два стърка.
Зарядъ листоличка — дружка
Кърпичка отъ темсужка,
За сквореца, за свиреца —
Почке тънко отъ синчеца.
Бързо шие, не угажла,
Че ѝ дѣдо Мразъ досажда:
Ту ушлепцата ѝ шие,
Ту шевитѣ ѝ ще поспие
Съсхъ конфетки леки, бѣли,
Отъ небето полетѣли.

Чудо Стояна

АПОСТОЛЪТЪ

ВЪРХУ паметника надъ гроба на единъ голѣмъ английски поетъ имъ надписъ: „Сърдце на сърцата“. А върху паметника на великия български апостолъ, Дяконовъ Василь Левски, трѣбва да напишемъ: „Апостолъ на апостолитѣ, родолюбецъ надъ родолюбитѣ, юнѣкъ крилатъ“.

Василь Ивановъ, Василь Гининъ, Дяконовъ Игнатий, Левски, Писанъ Дервизолу — Кърджалия, Драго, Драгомирно Ивановъ, Тролеу — това е именъ едно и също лице, неуловимитѣ, свѣтитѣ, неуморнитѣ апостолъ за „свѣтата и чиста свобода“ на поробенъ народъ. Внезапно въ нѣкой градъ или село се явилъ кто платникъ, търговецъ, монастирски калугеръ, турчинъ или полски овчаръ. И следъ него се изпѣлило: Левски! — съ разълувано отъ надежда и радостъ сърдце. Той обичалъ всички страдали, обичалъ го всички. Отдето помина — а той вина наслаждае — следъ себе си остави окрѣпени душицѣ на прости и умни, на селени и граждани. Той вѣлна въ хижа, разълувано градовѣтѣ, излъчни планинитѣ. Словото му будило човѣцитѣ, името му будило населението. Той проповѣдавалъ единъ дълъгъ — любовъ къмъ родината и зовѣше всички за борба — противъ лютинитѣ — за свободата.

Единадесетъ години той възмува народа, единадесетъ години го търси и гонимъ турската полиция. И най-после, нонѣ би предаденъ отъ някого или случайно, крилатитѣ Левски! об хванатъ на арело Колѣза (2-и денъ) въ ханчето вѣрѣ село Кюверна, на шосето между Ловечъ и Севлиево.

***

Василь Левски е роденъ въ гр. Карлово на 6 юли 1838 год. На 7 години той изгубилъ баща си. Отгледанъ го майка му. Служилъ е при аулия си хаджи Василей, изповѣдничъ и настоятелъ на Хиландарския манастиръ. На 21 годишна възраст го поконулетерни. Манастирътѣ се оказалъ тѣсненъ за млади оръля. Една нощъ хвърлил рѣсото и избѣгналъ въ Бѣлградъ. И почва вече великото дѣло — да подготви народа за възставане. Най-после неговиятъ опитъкъ пѣтъ го доведе до бесѣлата. На 19 февруарий 1873 год. той великъ синъ на България бѣ обесенъ отъ турската властъ въ гр. София. На сѣщото това мѣсто, лето преди 56 години стърчеше бесѣлата на Левски, днесъ се издига хубавъ паметникъ за увековѣчаване паметта ѝ името на най-добри българинъ отъ преди освобождението.

Нашъ